

Một Giấc Hồng Trần

Contents

Một Giấc Hồng Trần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4: Hà Hạ An	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8: Kết Thúc	15

Một Giấc Hồng Trần

Giới thiệu

Lúc bấy giờ, khi trời và đất vẫn giao nhau, mọi thứ còn đang hỗn độn, thì trong trời đất xuất hiện ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-giac-hong-tran>

1. Chương 1

Khi sinh mệnh kéo dài đằng đẵng, thì ngoài những yêu hận tình thù, ở tiên giới này cái thường thấy nhất vẫn là sự buồn chán. Có lẽ thế mà chúng tiên cũng chẳng khác gì con người ở hạ giới, vẫn hay tụ tập chề chén, kể chuyện xưa, nhắc chuyện nay. Kể mãi cũng hết chuyện nên mới có cảnh: hễ có tiên nhân nào vừa phi thăng lúc còn đang ngơ ngơ ngác ngác thì đã bị kéo đi hết hội này tới đám khác, kể rạc cả giọng chuyện của mình lúc còn ở trần gian, sinh ra thế nào, yêu đương ra sao, tu luyện bao nhiêu năm... Toàn những chuyện trời ơi đất hời mà ngày nào cũng phải uống dần bụng dăm chén nước trà để kể từ lúc bình minh đến khi đêm tối. Rồi tiên nhân đó cũng dần cũ đi, các câu chuyện cũng loanh quanh chừng đó, kể đi kể lại nhiều đến mức chính mình cũng đâm ra buồn chán, để chẳng biết từ bao giờ đã gia nhập vào đám tiên nhân kia,

ngày ngày hóng xem có ai phi thăng không, gần đây tiên giới có vị thượng quân nào yêu vị thượng tiên nào không để mà đem ra chống đỡ với sự cô đơn tịch mịch của cuộc đời dài tới mức ngán ngẩm.

Hôm nay cũng như mọi hôm, lúc Phương Hoa tiên tử đang tụ tập chúng tiên lại để tìm chuyện kể thì thư đồng của Nguyệt lão từ ngoài chạy vào, mặt đỏ tía tai, giọng nói gấp đến ú ớ không ra hơi khiến cho chúng tiên đang nhàn nhã uống trà cũng hưng phấn hẳn lên dồn dập nhau hỏi có chuyện gì, có chuyện gì, tiên cung của hàng nga tiên tử bị cháy? Thiên đế xuống trần gian vụng trộm bị thiên hậu bắt được? Hay Nguyệt lão lại nổi nhảm sợi tơ nào đó rồi?

“Nào, Thư Thư, có chuyện gì người nói đi chứ, ú ớ thế này ai nghe ra được?” – Phương Hoa tiên tử sau khi ra dấu cho chúng tiên im lặng nôn nóng hỏi.

“Tiểu Thư Thư, đừng gấp, đừng gấp, có chuyện gì người cứ bình tĩnh nói, hít vào thở ra, vậy, vậy, đúng rồi, giờ thì có chuyện gì nào?” – Ngọc Cẩm tiên tử cũng dịu dàng chen vào.

“Các người.... các người... vậy ta như vậy, chen nhau hỏi như vậy sao ta thở nổi mà trả lời hả? Xê ra, xê hết ra, để bản tiên ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi mới từ từ nói cho các người nghe, há há” – Vị tiểu thư đồng của Nguyệt lão – Thư Thư chậm rãi ngồi xuống, đang đằng hắng mấy tiếng định nói thì bị chúng tiên xúm vào mỗi người đập cho một đập.

“Thư Thưtttttttt, nhà người còn đằng hắng thêm một tiếng thì ta đây sẽ không khách khí mà vác xác người trả về cho Nguyệt lão đâu nhé, hừ!” – Dung Khiêm tiên quân hét lên.

“Được rồi, được rồi, cho các người xem, đây là cái gì?” Nói rồi hất móc từ trong ngực áo ra một cái gương bằng đồng nhìn qua có vẻ rất cổ kính, những hoa văn bao quanh uốn lượn mềm mại thoạt nhìn tựa chiếc gương trang điểm của một vị tiên nữ nào đó. Nhưng đây lại là một trong những bảo bối của Nguyệt lão, hix, Tam Thế Kính. Có thể xem được tất cả mọi chuyện trong vòng ba kiếp của hết thủy nhân sinh.

Cũng đúng lúc đó, một tiếng chuông ngân lên rung động chín tầng trời. Đám tiên nhân đang ngơ ngác hỏi nhau, từ bao nhiêu lâu rồi nhỉ? Từ hai nghìn năm trước khi Ma giới đem quân tấn công thì thiên giới mới gióng 9 chín hồi chuông để tụ họp chúng tiên. Đám người Thư Thư cũng quên mất câu chuyện đang nói, nếu không có tiếng chuông vừa ngân lên ấy, thì chuyện Thư Thư ăn trộm Tam Thế Kính của Nguyệt lão lên đến đây để mọi người cùng xem bát quái của nhân gian hẳn là chuyện kinh động nhất đối với đám tiên nhân này. Mà giờ đây, từng hồi chuông theo nhau ngân động bốn góc Cửu trùng đài, chúng tiên lặng lẽ đếm, đến khi hồi chuông cuối cùng lịm tắt giữa không trung, đã là chín chín tám mươi một hồi tang chung. Chỉ trừ khi có vị thượng thần nào đó hóa kiếp, tan thành tro bụi cùng thiên địa hoặc gặp đại họa hủy diệt cả Cửu trùng đài mới xuất hiện tám mươi một hồi chuông báo tang này.

Cửu trùng đài vẫn sừng sững nơi đây, Ma quân tấn công thiên giới đã bị thiên binh thiên tướng đánh cho trầy vi tróc vảy quay về ma giới bồi bổ nguyên khí từ lâu lắm rồi. Mà các vị thượng thần, đếm đi đếm lại trên thiên giới cũng chỉ có năm vị, trong đó có vị nào là thọ nguyên không sánh cùng thiên địa? Nhưng tiếng chuông đã tắt mà dư âm vẫn còn lẩn quất xung quanh, trùm lên thiên giới một không khí trầm buồn, thế lương này cũng đâu có giả?

“Giải tán đi, mọi người quay về cung của mình xem có chuyện gì”

“Thư Thư, thiên giới xảy ra chuyện rồi, nhà người nhanh nhanh đem Tam thế kính về trả cho Nguyệt lão đi.”

“Rồi rồi, ta đi đây.”

“Ta cũng đi đây.”

Ngọc Liên đình mới đó vẫn còn rộn rịp những âm thanh nói cười phút chốc trống không, nếu đám tiên nhân ấy chậm lại thêm chút nữa, một chút nữa thôi sẽ ngỡ ngàng thấy đóa sen Tịnh đế ở trong hồ bỗng rụng xuống một bông, những cánh sen trầm mình xuống, chỉ trong chớp lát, sau khi những vòng nước lan ra rồi im ắng thì đã không còn gì nữa, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Ở một nơi nào đó giữa mờ mịt hư vô, không phải tiên cảnh, chẳng là nhân gian cũng không phải âm tào địa phủ có một người vừa nhảy xuống khỏi điện Diệt Linh cũng ước gì mấy ngàn năm nay chưa từng phát sinh chuyện gì, sinh mệnh trường tồn cũng chỉ khiến nỗi đau trường tồn, ký ức vĩnh cửu cũng chỉ khiến bị

thương vĩnh cửu. Năm tháng mật mờ, có những chuyện sao chẳng chịu quên đi, mà thời gian chỉ càng làm ghi tâm khắc cốt?

2. Chương 2

“Điện Diệt Linh?”

“Phải! Điện Diệt Linh! Tiểu Phượng đã nhảy từ điện Diệt Linh xuống rồi.”

“Không thể... Thiên đế! Người buồn chán quá không có chuyện gì làm nên đùa giỡn với ta thôi, phải không?”

“Đông Quân! Đừng tự lừa mình. Ta lại đùa chuyện tiểu Phượng nhảy khỏi Diệt Linh điện ư? Cửu trùng đài giống tám mươi một hồi tang chung là giỡn ư? Người hối hận? Hối hận, cũng chẳng để làm gì nữa, nàng không mang theo bất cứ trọng bảo nào, ngay cả Trữ Linh khôn cũng không mang, cứ thế buông mình thành tro bụi. Giỡn ư? Ta cũng ước gì bản thân chỉ đang đùa giỡn với người thôi.”

“Không! Nàng không thể...” Đông Quân thượng thần đứng sững giữa phòng của Thiên đế, miệng chỉ lui tới lăm nhăm ba chữ ‘nàng không thể’ nhưng tiếng nói cứ nhỏ dần, nhỏ dần, trên đôi mắt hẹp và dài đã ngấn dầu lệ. Thượng thần thì không rơi nước mắt sao? Có, có chứ! Khi trời tàn đất tận, thượng thần cũng rơi nước mắt. Mà đối với vị thượng thần này đây, chỉ sợ rằng trời đất cũng không so sánh được với bóng Phượng đã hồi phi yên diệt kia.

“Người trở về Bạch Linh đảo của người đi. Đông Quân thượng thần, người nghe cho rõ đây, từ giờ người làm thượng thần của người, ta làm thiên đế của ta. Ta có thể để người bình an rời đi xem như là điều cuối cùng ta làm cho tiểu Phượng, cũng coi như là lần cuối trân trọng đoạn tình nghĩa giữa ba chúng ta. Đi đi!”

Đông Quân quay người, bóng bạch y bình thường vẫn khinh vũ phiêu phiêu mà bây giờ hóa ra lại trùng màu tang tóc, gương mặt y thê lương, thắm đậm nhưng dường như vẫn không tin những điều mình vừa nghe thấy. Y ở Bạch Linh đảo, bỗng dưng nghe ngực quặn thắt, chưa kịp tìm hiểu nguyên do thì tám mươi một hồi chuông tang đã vang vọng đất trời. Y lao đảo, cứ thế mà bay lên Cửu Trùng Đài, hốt hoảng tìm Thiên Đế, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ sau nghĩ trước, vĩnh viễn y cũng không nghĩ ra được nàng cứ thế mà rời bỏ y, nàng cứ thế mà vĩnh biệt tái kiến. Phượng Nghi! Ta yêu nàng đã mấy vạn năm? Ta hận nàng cũng đã mấy vạn năm. Nhưng giờ đây, yêu hận đã hóa ra buồn cười đến cực độ, nàng đã nhảy khỏi điện Diệt Linh cũng đồng nghĩa với việc nhảy khỏi luân hồi, hồn phách tứ tán...

“Hồn phách” – Đông Quân bỗng dưng hét lên, lộn người bay trở lại Cửu trùng đài. Thiên đế! Người cho dù không muốn, ta vẫn phải trở lại gặp người rồi.

“Đông Quân thượng thần! Người có tình không hiểu lời ta ư?” Trong thư phòng, Thiên đế thấy Đông Quân quay lại đã trầm mặt xuống, gằn từng chữ.

“Úc Dương, đưa Tụ Hồn cầm cho ta, nhanh lên.”

“Tụ Hồn cầm? Người giả ngu làm gì? Cho dù nàng có là thượng thần, nhưng dùng chân thân mà nhảy khỏi điện Diệt Linh cũng là hồn phi phách tán, linh tấn thân vong. Tụ Hồn cầm cũng vô dụng.”

“Trên người nàng có Long lân, có Long lân của ta.”

“Long lân của người?” – Thiên đế kể từ khi biết nàng nhảy khỏi điện Diệt Linh, rơi xuống U Minh không vẫn lặng lẽ giam mình trong thư phòng, gương mặt không lạnh không nhạt giờ đây cũng kích động đến run người.

“Phải, Long lân của ta. Chuyện kể ra dài lắm, từ hồi nàng dọa kiếp thành ma, ta đã trấn long lân của mình bảo hộ tâm nàng, vì đề phòng ma lực của nàng biến chuyển mà ta đã hạ thượng cổ nguyên chú, trừ phi ta chết nếu không vĩnh viễn nàng cũng không bỏ được phiến Long lân kia. Xin người, nhanh lên một chút, biết đâu ta còn thu được chút hồn phách của nàng.”

“Tụ Hồn cầm... Tụ Hồn cầm... không còn nữa..” Nói xong, đến chính Thiên đế cũng không tin được điều này. Trên gương mặt vẫn còn hằn nét bàng hoàng, cứ ngỡ Thiên đế bình thần, ngờ đâu lòng người cũng đang phiên giang đảo hải.

“Không còn nữa? Người nói là chuyện gì? Tại sao không còn nữa? Tụ Hồn cầm tại sao không còn? Người nói cho ta biết, nói cho ta biết.” Đông Quân gần như nhảy tới găm vào mặt Thiên đế đang thất thần run rẩy kia.

“Nguyệt Yểm. Nguyệt Yểm đã đem nó đi rồi.”

“Lão hồ đồ nhà người. Làm ta sợ muốn chết, ta tưởng Tụ Hồn cầm bị hủy, nếu chỉ là Thiên hậu cầm đi thì giờ chúng ta qua đó, đi.”

“Đông Quân! Xin lỗi.” Nói rồi trên gương mặt của Thiên Đế cũng chảy ra hai dòng nước mắt. “Đông Quân! Nếu ta biết có ngày hôm nay, dù xảy ra chuyện gì ta cũng không đưa cầm cho Nguyệt Yểm, tiểu Phượng, xin lỗi.”

“Đến cùng là có chuyện gì! Úc Dương, người nói đi, tại sao không thể qua chỗ Thiên hậu?”

“Hai nghìn năm trước, lúc Ma quân đánh lên thiên giới, tiểu muội của Nguyệt Yểm đã bị đánh cho hồn phi phách tán. Nguyệt Yểm đã lấy cầm để dưỡng hồn cho tiểu muội của nàng. Nhưng bởi vì tiên lực của Nguyệt Họa không đủ, bị ma khí của Ma quân ám lưu, nếu không diệt trừ nàng ta sẽ dọa ma, thành lệ quỷ. Nguyệt Yểm đã xin ta hiến tế Tụ Hồn cầm, để Tụ Hồn cầm với ma khí trong tiên hồn của Nguyệt Họa cùng đồng quy vu tận.” Nói tới đó, Thiên đế run rẩy đến không đứng vững được, cả người phải dựa vào Long ý để neo lại, bàn tay nắm thanh tỳ đến nổi gân.

“Tụ Hồn cầm không còn nữa. Vậy nàng phải làm thế nào? Úc Dương, nàng phải làm thế nào?”

“Đông Quân, ta xin lỗi. Nhưng nhờ mảnh Long lân của người ít ra hồn phách nàng vẫn còn có cơ hội lưu lại trên thế gian này. Ta sẽ đi tìm phụ thân, ta sẽ cố tìm được phụ thân để hỏi Người cách tụ hồn cho tiểu Phượng. Người hãy đi Minh giới đi, đi tìm nàng.”

“Người đi nơi nào tìm cha người?”

“Chưa biết, nhưng nhất định ta sẽ tìm được.”

“Được, ta sẽ đi Minh giới. Dù có phải tát cạn dòng Vong Xuyên ta cũng sẽ tìm được hồn phách của nàng trở về.”

Đông Quân phất áo bay đi, mặc dù chỉ có một tia sinh cơ, ta quyết sẽ không để cho nàng cứ như vậy mà biến mất trước mắt ta. Phượng Nghi, nàng phải sống, để ta yêu, để yêu ta, để ta hận mà cũng để hận ta. Yêu hận của đôi ta đã định sẵn thọ cùng tuế nguyệt, nàng không được phép rời bỏ. Trước mắt Đông Quân, từng mảnh hồi ức chập chờn hiện ra, từng mảnh ghép tưởng như rời rạc mà lại quấn quýt, xuyên suốt hạnh phúc và đau khổ cả cuộc đời của y.

Từ lần đầu gặp gỡ ở đỉnh Hoa Sơn, y chưa biết nàng là con gái thượng thần Phượng Minh cũng như nàng chưa biết y là con trai của thượng thần Đông Hạo. Có lẽ đó là khoảng thời gian tươi đẹp nhất giữa hai người, đỉnh Hoa Sơn lúc đó đang là mùa xuân, khắp trời đất vẫn còn vương linh khí thuần khiết của cây cỏ, lòng của y và nàng chưa vướng víu thù hận mẹ cha. Cứ thế mà ở bên cạnh nhau, giản dị, hạnh phúc. Nàng là con Phượng hoàng kiêu hãnh và đẹp đẽ nhất trên cuộc đời này, nàng mãi mãi là đốm lửa rực rỡ trong cuộc đời buồn tẻ của Đông Quân. Trước nàng, y không giao du cùng ai, không thân cận cùng ai. Khắp bốn cõi hồng hoang, tiên nhân nào cũng đều biết một Đông Quân thượng thần anh tuấn, lãnh đạm. Không ai thấy chàng cười cười, nói nói bao giờ. Cũng hiếm khi chàng lên thiên giới, quanh quẩn chỉ làm một thượng thần trầm mặc trên Bạch Linh đảo.

Rồi cả hai gặp Úc Dương khi đang lén lút hạ phạm để dự hội hoa đăng nghìn năm một lần của tiểu vương quốc xinh đẹp nằm ở phía tây dải Hoa Sơn. Y vẫn còn nhớ lúc ấy nàng bắt y phải làm một chiếc đèn cho nàng, nàng tự tay thả nó trôi theo dòng sông đăng, trên có ghi câu thề ước “vĩnh kết đồng tâm, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền”. Vạn vạn chiếc đèn hoa cứ thế trôi ra biển lớn, mang theo vạn vạn lời nguyện ước của chúng sinh, cũng có cả của y và nàng. Úc Dương lúc đó chưa mang gương mặt thần nhiên tĩnh lặng của thiên đế bây giờ, y thường vận thanh y, tay phơ phất một cây quạt trắng, đôi mắt ẩn ẩn linh quang phát

ra thứ ánh sáng hồ hởi, tươi vui. Y đứng giữa dòng người, ngạo nghễ cười những diên đảo mộng tưởng của phàm nhân, dáng dấp thông dong, đẹp đẽ. Cả ba vừa gặp nhau đã như quen thân, cùng nhau đi hết lễ này đến hội khác, từ miền tây ngược ra phía bắc, xuôi xuống phía nam dạo chơi nhân gian.

Cho đến khi cha y tìm được ba người, gương mặt vị thượng thần mà suốt cuộc đời y không bao giờ dám quên, cũng không được phép quên cứ thế xuất hiện trước mặt y. Úc Dương gọi hắn là cha, Phượng Nghi gọi bá bá. Tim y thất lại, nghĩ về những ngày tháng cuối cùng của cha mình, không một ai biết được vết thương ngày ấy của cha y nặng ra sao, trầm trọng đến thế nào. Nếu như công bằng chiến đấu, luận năng lực, cha y thua thì y cũng sẽ không hận hai vị thượng thần kia đến như vậy. Chỉ vì ép cha y xuống biển, với cái lý do ngớ ngẩn một trời không thể có hai long, mà vị Thiên Long kia cùng nàng Phượng Hoàng nọ đã có giao tình từ trước cùng nhau tính kế cha y. Ép cha y xuống biển thì cũng thôi, bởi y thực tình cũng thích biển cả. Nhưng lòng người hiểm độc, họ sợ một ngày cha trở mình mà phải chém tận giết tuyệt khiến những tháng ngày cuối đời của cha y vô cùng thống khổ. Lửa phượng hoàng là thứ lửa ghê gớm thế nào chứ? Cha y bị lửa phượng công tâm cùng với nội thương, ngoại thương do vị Thiên Long kia gây ra cùng nhau hành hạ đến khi tan thành mây khói. Đôi mắt của cha y ngày đó, suốt kiếp này, y cũng không quên được. Vậy mà hai người bạn đầu đời của y, một trong hai là người con gái vừa cùng y thả hoa đăng kết câu nguyện ước lại là con của hai vị thượng thần đó. Mía mai làm sao?

Ký ức như những ngọn gió dài, đâm xuyên qua tim y. Những hồi ức đẹp đẽ lẫn đau thương dội về trong ngực khiến y cảm giác tức thở. Đường đến Minh Giới kỳ dị mà diễm lệ, những đóa bỉ ngạn hai bên bờ Vong Xuyên đỏ đến nhức mắt, đỏ đến mê đắm. Đông Quân nhìn đắm đắm xuống lòng sông kia. Phượng Nghi, nàng là tiểu tinh linh nào trong đó?

3. Chương 3

Những u hồn đến Minh giới mấy năm nay ai cũng đều thấy một nam tử đứng giữa cầu Nại Hà không phút nào ngơi mắt nhìn xuống dòng Vong Xuyên. Nam tử mình vận bạch y, gương mặt anh tuấn tựa một bức họa không có thật giữa cái khung cảnh âm u, ảm đạm của nơi đây. Cô hồn đã quỷ đã nhiều lần tới trêu ghẹo nhưng không có tiểu quỷ nào chạm vào được gấu áo của nam nhân kia, dần dần cũng mất hết hứng thú. Xung quanh người y dường như lúc nào cũng có một tầng bạch khí phiêu dang vây quanh.

Chỉ riêng một nữ tiểu quỷ là nhất định không cam tâm, tìm trăm phương ngàn kế để đến gần. Có lần được một tiểu quỷ thường đi theo bên người Mạnh Bà mách: ‘người kia là thượng tiên trên thiên giới đấy, đến Minh chủ của mình phủ cũng tôn kính ba phần, khách khí bảy phần mà mặc kệ y đứng đó, do vậy phải tìm được bông sen trắng có chín chín tám mươi một cánh mới tới được gần vị thượng tiên kia’. Nữ tiểu quỷ từ khi nhìn thấy hình bóng ấy đã một lòng si mê, nàng trở thành cô hồn đã quỷ cũng chỉ vì mê luyến một tiểu thư sinh, cam nguyện trở thành u hồn bởi không muốn quên mất chuyện xưa. Nàng vẫn thường nói với đám quỷ ở đây, nếu quên mất Tiêu Thương, ta có đầu thai chuyển thế cũng đâu còn ý nghĩa gì đâu? Mà theo lời nàng, vị thượng tiên kia chính là Tiêu Thương của nàng, Tiêu Thương đã đầu thai chuyển kiếp nên quên mất nàng, còn nàng, y có hóa thành tro, nàng vẫn nhận ra. Mà giờ đây, Tiêu Thương của nàng đứng đó, gần trong chớp mắt lại xa cách nghìn trùng, nàng làm sao chịu nổi, đám quỷ cảm cảnh thay cho nàng, cũng khuyên nàng bỏ đi thôi, người ta đã thành tiên mất rồi. Chỉ có vị thượng tiên kia, dường như tâm trí đã chìm xuống lòng Vong Xuyên, không còn quan tâm gì đến hết thấy xung quanh, không hay chúng quỷ Minh giới đang xôn xao, không hay có một nữ quỷ vì mình mà nhảy xuống sông Linh Thủy tìm cho bằng được bông sen có tám mươi một cánh trắng. Mặc dù nàng ta biết rõ, linh khí thanh thuần ở nơi đó có thể làm tan rữa hồn nàng.

Nữ quỷ ra đi vào một ngày tháng chạp, Minh giới quanh năm lạnh lẽo, chúng quỷ cũng lạnh lẽo cô đơn nên chẳng có ai quan tâm tới xuân hạ thu đông. Chỉ có một người suy sụp theo từng ngày trôi qua, không ngừng dõi mắt theo từng tia phân hồn, từng tia oán niệm, từng tia lạc phách trong triệu triệu u linh dưới dòng Vong Xuyên. Minh chủ của Minh phủ đoạn thời gian đầu còn vào ra khuyên chàng trở về Bích Linh đảo, hẳn sẽ thay vị thượng thần này trông coi không sót một tia linh hồn nào, nếu tiên phách của thượng

thần Phượng Nghi hạ lạc xuống nơi đây hẳn sẽ thu vào Minh chung rồi đem đến tận tay y. Bởi hồn phách của nàng đã tứ tán, nên nàng không thể quay về thông qua con đường Luân hồi. Những hồn phách còn sót lại của nàng sẽ bị lệ khí của Vong Xuyên hấp dẫn, rồi sẽ lẫn vào nơi đây, giữa vô vàn u linh ám quỷ của Minh giới. Nếu không có cơ duyên sẽ giống như vô vàn thất hồn lạc phách khác, hóa thành lệ khí trên dòng Vong Xuyên, chính thức hóa thành mây khói. Cho nên y phải đứng đây, bất chấp hứa hẹn và cam đoan của Minh chủ Minh giới, y phải đứng đây tận tâm tận lực tìm kiếm nàng, không cho phép xảy ra bất cứ một sơ sót nào.

Y có sinh mệnh vô tận, có vô số năm tháng trong đời mà giờ đây, mỗi ngày trôi qua, tim y lại trầm xuống thêm một chút, đã bốn năm rồi nhưng y không hề cảm ứng được một chút long khí nào trên vô số tàn hồn lạc xuống nơi đây. Nàng có long lân của y nên chắc chắn nếu nàng xuất hiện, y sẽ là người đầu tiên biết được. Vậy mà đến nay đã bao nhiêu giờ phút lụi tàn dần cùng hy vọng, chẳng lẽ ngay cả mảnh long lân trước ngực y cũng không đủ bảo hộ nàng khỏi sự tàn độc của điện Diệt Linh? Năm năm! Minh chủ minh giới, Úc Dương, và ngay cả y đây đều ước tính được thời gian mà long lân của y có thể bảo vệ nàng, đó là năm năm. Chỉ có năm năm thôi, sau năm năm này nếu không được định hôn, nàng sẽ biến mất vĩnh viễn. Phượng Nghi, Phượng Nghi! Y khẽ gọi tên nàng, dè dặt, trang nghiêm như thể trong mỗi một âm thanh đều mang theo sự cầu khẩn thê lương.

Ở một nơi cách xa Minh giới, trên đầu nguồn sông Linh Thủy, có một nữ tiểu quỷ hạnh phúc mỉm cười. Tiêu Thương, thiếp tìm được Linh Liên rồi, bông sen với tám mươi một cánh trắng muốt chỉ có trong truyền thuyết, thiếp đã tìm được rồi. Tiêu Thương! Mấy ngàn năm nay thiếp chỉ mang theo một chấp niệm muốn lại được ở bên cạnh chàng như ngày xưa mà khăng khăng khước từ luân hồi chuyển kiếp, hóa thành lệ quỷ. Cuối cùng, thiếp cũng sắp chạm được vào chàng rồi, mặc dù thời gian của thiếp không còn nhiều, linh hồn này đã như ngọn đèn trước gió, chàng còn nhớ thiếp không? Thiếp là Hạ An, Hà Hạ An của chàng đây. Nữ tiểu quỷ mỉm cười, mang đóa hoa bỏ vào trước ngực, tìm đường trở về Minh giới. Nàng đi từ tháng chạp mà giờ đây đã lại lập đông rồi.

Minh giới vẫn âm u như xưa, hoa Bỉ Ngạn vẫn đẹp một cách kỳ dị và diễm lệ, từng cánh hoa nở như ứa máu. Nhưng với Hạ An bây giờ, không có nơi nào tươi đẹp bằng nơi đây khi nàng chân thấp chân cao về được tới cầu Nại Hà, thấy bóng Tiêu Thương vẫn còn đứng đó, trầm mặc ngó xuống lòng sông. Chợt nàng dừng bước, móc đóa hoa từ trong ngực áo ra cười tự giễu. Tiêu Thương của nàng đã tu thành tiên rồi còn đâu? Nàng thì lại hóa thân thành lệ quỷ, dù có được Linh Liên, chạm vào chàng rồi thì sao? Chàng đã quên mất chuyện xưa rồi, đã quên mất một Hà Hạ An yêu chàng hết mực, một Hà Hạ An rạch tim lấy máu cứu lại tính mệnh cho chàng để chàng đi tìm người thương. Tiêu Thương, thiếp vẫn yêu chàng như lần đầu, nhưng tại sao, tại sao chàng lại quên mất thiếp? Chàng tìm gì trong dòng Vong Xuyên kia? Chàng vẫn còn đi tìm người con gái của chàng sao?

Đông Quân quay đầu, trong đôi mắt sâu mịt mờ dâng lên một ánh nhìn phức tạp, có hy vọng, có quay quắt, có cả kinh diễm lẫn ngạc nhiên. Y nhìn vào bóng dáng nhợt nhạt của nữ tiểu quỷ vừa bước tới bên chân cầu Nại Hà kia, đôi tay gơ lên run rẩy.

“Nghi Nghi!”

Hạ An cười khổ, linh hồn thiếp sắp tan mất rồi vậy mà chàng gọi thiếp bằng tên ai thế kia? Cái tên mà vì nó, thiếp đã trả giá bằng tính mệnh của kiếp trước, bằng nghìn năm tu luyện khổ sở của yêu hồ, bằng bao nhiêu cố chấp còn chưa đủ hay sao?

Đúng lúc ấy, nàng nhìn thấy Tiêu Thương bước nhanh về phía mình, lấy đi bông sen trắng nàng đang cầm trên tay, không nhìn vào mắt nàng một lần. Bóng nữ quỷ chậm chậm hóa thành một làn khói xám, nhưng vẫn quần quýt bên cạnh Tiêu Thương mà nàng ngày đêm mong nhớ. Bởi vì bông sen đó, hồn nàng đã bị sông Linh Thủy thanh tẩy, nhưng cũng nhờ nàng giữ hoa trong người mà còn cầm cự được chút u hồn quay về được nơi đây. Đông Quân giật đi Linh Liên, cũng là giật đi chút níu kéo cuối cùng của Hà Hạ An trên cõi đời này.

Đông Quân nhìn hoa trong tay, nhìn nụ cười tang thương của nữ quỷ trước khi tan vào mây khói, ký ức bỗng được giải khai, chàng đã nhớ ra người con gái trước mắt.

“Hạ An!”

Y bằng hoàng kêu to tên của nữ quỷ, nhưng làm gì còn có nữ quỷ nữa đâu, tầng khí xám quanh người trong phút chốc cũng đã bị lệ khí trên Vong Xuyên hấp dẫn, chẳng còn gì chứng thực ngoài những cánh sen mềm mại trên tay.

“Hạ An! Em ở đâu?”

Mạnh Bà lắc đầu nhìn bóng dáng phiêu hốt của Đông Quân thượng thần, chán ngán thay cho nhân sinh mờ mịt, đến thần tiên cũng không thoát khỏi.

“Tiểu quỷ đó mấy ngàn năm nay vẫn ở đây đợi người! Đợi người qua cầu Nại Hà rồi nàng mới theo sau. Nhưng nàng không biết người là thượng thần, sau khi lịch kiếp hồn phách sẽ trở về trời tiếp tục làm một thượng thần tiêu dao, đâu có phải qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà như phạm nhân đâu. Con bé ngu ngơ khờ khạo đó, đã đi tìm Linh Liên chỉ mong đổi lấy ngày xưa, đổi lấy việc người có thể nhớ lại nàng, bất chấp việc quỷ hồn của nàng ta sẽ bị thanh tẩy. Thượng thần a thượng thần, không phải sau khi lịch kiếp, khi trở lại làm thần tiên người vẫn nhớ được chuyện xưa ư? Tại sao người không nhớ được Hà Hạ An?” Mấy ngàn năm nay, Mạnh Bà nhìn nàng ôm chấp niệm ngóng trông bóng dáng của Tiêu Thương, không biết từ bao giờ đã nảy lòng thương cảm, lúc này đây, thấy nàng biến thành hư vô, không quản thân phận mà tới nói chuyện với vị thượng thần này.

Đông Quân áp bông sen lên ngực, lặng lẽ chảy nước mắt. Hai người con gái. Một nàng Phượng Hoàng cao ngạo đã vì mình mà nhảy khỏi điện Diệt Linh, không hiểu tại sao hồn phách lại dung nhập vào đóa Linh Liên này, không quay về Minh giới, cũng may có linh khí của hoa sen và sông Linh Thủy nuôi dưỡng, tàn hồn của nàng mới không bị hư hao. Còn một là con cáo nhỏ lúc nào cũng vui tươi đã làm bạn cùng chàng lúc chàng lịch kiếp theo Phượng Nghi, cuối cùng đã lấy tim mình đổi mạng cho chàng, tim của yêu hồ ngàn năm hóa hình có thể ngăn được ma khí quán thể lúc chàng rút Long lân ra để bảo hộ cho Nghi Nghi. Trong giây lát khi long khí trên đóa Linh Liên quán nhập vào người chàng, đoạn ký ức trần gian đã biến mất vì thiếu long lân hộ tâm cũng đã quay trở lại.

Minh giới lạnh lẽo quá, lạnh đến mức khiến trái tim Đông Quân tưởng chừng cũng hóa thành băng đá. Thiên trường địa cửu ư? Hai người con gái đó, một vì chàng suýt hơi phi yên diệt, chỉ còn là đóa hoa trắng trên tay, một vì chàng đã vĩnh bất siêu sinh, đến chút u hồn cũng bị chàng bức thành lệ khí. Đông Quân ngồi gục xuống bên chân cầu Nại Hà, chàng nhắm mắt, cô đơn tịch mịch, bóng áo trắng vẫn bay bay giữa Minh giới âm u. Tựa như hết thấy chỉ là một đoạn mộng tưởng, một giấc hồng trần, khi mở mắt mọi thứ vẫn như xưa.

4. Chương 4: Hà Hạ An

Nó là một con cáo nhỏ, một con cáo vui tươi, sống cuộc sống vô tư vô lo, ngày ngày vui đùa cùng với các anh chị của mình, tối về rúc vào đám lông mềm mại của mẹ, ngủ yên lành trong hang ổ ấm áp.

Cuộc sống của một con cáo nhỏ có gì nhỉ? Không có gì nhiều ngoài việc ngày ngày nằm sưởi nắng, tự giỡn với chiếc đuôi của mình. Nơi đây là một phiến rừng nhỏ nằm dưới chân núi Mê Linh, không thú dữ, vắng bóng người, chỉ có những loài thú nhỏ và đám chim chóc hiền lành. Bao bọc xung quanh là núi và sông, Hồng giang ôm lấy nó, bồi đắp phù sa, khiến cỏ hai bên bờ lúc nào cũng xanh một màu như ngọc.

Nó là một con cáo nhỏ, một con cáo nhỏ kỳ lạ đã mở ra linh trí. Từ ngày đó, nó lấy việc tu luyện làm vui, cũng chẳng thiết tha mong chờ gì ngày đạt thành chánh quả, tu được chân thân. Chỉ là ngoài việc chơi đùa cùng anh chị, rồi lui tới giỡn với chiếc đuôi rực rỡ của mình thì nó không còn việc gì khác để làm. Thời gian chậm rãi trôi qua, cái hang nhỏ cạnh bờ Hồng Giang vẫn như thế, khác chẳng là ở lối ra vào, cỏ cây càng thêm rậm rạp, xanh um. Nhưng con cáo nhỏ ngày nào lại trở nên bi thương. Đầu tiên là mẹ nó qua đời, rồi lần lượt đến các anh chị, những người thân bên cạnh nó cứ lặng lẽ ra đi, bởi họ chỉ là những con cáo bình thường mà thôi.

Xuân qua, đông tới. Giờ đây bên bờ sông trắng không còn thấy hình ảnh chơi đùa, vui vẻ của con cáo nhỏ năm nào. Nó đang đứng tần ngần trước cái hang thân quen của mình, rất lâu, rồi sau cùng, cũng quyết

định ra đi. Mảnh rừng nhỏ vẫn còn đó bóng nắng trải dài trên hai bờ cỏ biếc, đám chim chóc hót những tiếng cũng chẳng khác xưa, Hồng Giang tháng ngày vẫn miệt mài đắp bồi bờ bãi, xa xa như còn đang nghe ra tiếng quạ kêu chiều. Chẳng ai hay biết có một gia đình cáo đã vừa biến mất. Hết thấy trần gian cũng chỉ là những vết mực cầu thả trên cuốn sổ sinh mệnh, trời xanh cao lắm, chẳng mấy lưu tâm.

Con cáo nhỏ của năm xưa đã lớn, hơn chín trăm năm qua nó luôn miệt mài tu luyện trong tinh mạch, bên cạnh chẳng ai thân thích. Ngoài ra, còn phải tránh đủ các hạng người, từ những đạo sĩ ẩn mình trên núi đến những phường thợ săn tinh mắt nhìn đời bởi yêu hồ như nó luôn là mục tiêu săn đuổi của họ. Nhiều lúc nó rất muốn quay về mảnh rừng xưa, buông bỏ hết thấy những năm tháng tu luyện buồn phiền cô độc này. Nhưng lại không dám, nó là hậu duệ cuối cùng của Hồng vĩ yêu hồ, trước khi mẹ nó qua đời, ánh mắt như cố biểu đạt muốn nó đi tiếp con đường tu luyện mà không phải ai cầu cũng được này. Mẹ không biết nói những đó là mẹ của nó cơ mà, nó làm sao không thấu hiểu ánh nhìn van nài tha thiết kia?

Con cáo nhỏ gặp chàng thư sinh đó vào một ban trưa mùa hạ, mặt trời nóng rẫy trên cao, chiếc đuôi rực rỡ của nó nhuốm đầy máu đỏ sau khi bị ám toán bởi một đám thợ săn đã rình rập nó từ lâu. Khi đang lê lét về hang thì nó kiệt sức giữa chừng, vết thương khắp người làm độc được phát tán rất nhanh nên đã hôn mê ngay trước mắt chàng. Ý nghĩ cuối cùng của nó lúc đó lại không phải là tiếc thương sinh mệnh mà là ‘sao trên đời lại có thể có một nam nhân đẹp đến thế’.

Lúc nó mở mắt ra đã thấy mình nằm trên một chiếc giường ấm áp, các vết thương ở trước ngực, bên mạn sườn, sau lưng cũng đã được băng bó cẩn thận, tỉ mỉ, những lớp băng chồng lên nhau đều tẩm tấp, khoảng cách giữa mép lớp băng này với mép lớp băng kia đúng y như nhau, đều cỡ khoảng một phân hai ly. Những miếng băng gác chần chu, trắng muốt cứ nổi bật lên trên lớp lông màu đỏ của nó, không muốn quan sát cũng chẳng được. Rồi ngay lúc đó, mùi hơi ấm người xộc thẳng vào mũi, từ lớp chăn nệm ấm áp, từ vết lõm trên gối ở đầu giường, từ khắp các vật dụng trong phòng. Ngạc nhiên là nó lại không có cảm giác khó chịu như mỗi khi tới gần con người, mà lại khiến nó thấy rất yên tâm, như là mình trở về ngày xưa, đang ở mảnh rừng bên sông đầy nắng kia, dụi đầu vào ngực mẹ.

“Tiểu hồ, tỉnh rồi hả, mi làm ta sợ quá.”

Một tiếng nói ấm áp vang lên ngay trên đầu nàng, là thư sinh mang gương mặt thiên sứ nàng đã gặp trước lúc ngất đi. Nàng đưa mắt như dò hỏi, cố gắng bò dậy.

“Ấy, mi làm gì đấy? Nằm yên không vết thương vỡ ra bây giờ. May cho mi đấy nhé, nhà ta ba đời hành nghề y nếu không dù mi có gặp người khác cũng khó qua khỏi. Nào, để ta thay băng cho mi.”

Sau khi khỏe lại, nó lại càng dốc lòng tu luyện, chuyện thường thấy nhất ở trong phòng là: một bên thư sinh đang nghiêng đầu chăm chú đọc sách, một bên là con cáo nhỏ đang nhắm mắt ngồi rất nghiêm túc trên giường. Quãng thời gian tươi đẹp như đang quay trở lại, dường như bánh xe số phận đem trả cho nàng ánh sáng đã lỡ cướp mất từ lâu. Chàng thư sinh cũng vẫn vút tiểu hồ ly, đêm nào trước khi ngủ chàng cũng ôm nó vuốt ve đám lông rực rỡ, thủ thỉ câu chuyện của mình. Chàng là Tiêu Thương, gia đình ba đời hành nghề y, chàng yêu cô gái hàng xóm bên cạnh nhà, yêu, từ lâu lắm rồi, từ trước khi chàng được sinh ra, giờ đây cô ấy đã bị người khác bắt đi nên chàng phải đi tìm.

Lần nào nghe tới đó, con cáo cũng đều không vui, nó dụi mặt vào ngực chàng nghe trái tim chàng đang đập những nhịp bình thản. Lâu dần, điều đó trở thành một thói quen yêu thích của nó, mỗi khi không vui lại áp đầu vào cảm nhận âm thanh đều đều trong lồng ngực của chàng. Thật ra, chàng kể cho nó nghe theo dạng tự sự, chuyện trước chèn chuyện sau, nhiều khi đang kể thì ngưng ngang, lâu sau cũng không nói tiếp, những câu chuyện lúc nào cũng rời rạc chỉ có âm thanh bi ai của chàng là xuyên suốt.

Nhưng, nó cũng hiểu chàng đã có người thương và đang đi tìm cô gái ấy. Cũng cho đến mãi sau này khi thần hình câu diệt nó mới hiểu ý nghĩa thật sự của câu nói “ta đã yêu nàng ấy từ lâu lắm rồi, từ trước khi được sinh ra”. Có những con người, đã được định sẵn số mệnh tang thương. Tiếc là, tận mấy nghìn năm sau nó mới hiểu, đó không phải là chàng và người con gái đó mà là chính nó và chàng.

Theo bao mùa tuyết rơi, hoa rụng, nó đã đi theo Tiêu Thương qua bao nhiêu đồi núi, suối sông. Cứ hễ cảm nhận được khí tức của nàng, Tiêu Thương lại vội vàng kéo nó đuổi theo sau. Mười năm! Nó đã đi theo

chàng chẵn mười năm, sự đuổi bắt vô hình khiến cả chàng và nó cũng dần mỏi mệt, chàng chỉ vừa ba mươi mà tóc bạc cả đầu. Hôm đó, đang là mùa hạ, chàng và nó đuổi tới dãy Tây Lăng thì lại mất dấu vết. Cả hai phải dừng lại, như mọi khi chàng tìm gỗ dựng nhà, lần này là dưới một tán hoa vàng đang nở bung từng chùm, từng chùm hoa thanh tân, tươi sáng trong cái nắng mùa hè rực rỡ. Đến đêm, nó lên bỏ chàng đi, dù lòng rất vương vấn hơi ấm quen thuộc kia. Đã đến lúc rồi, nghìn năm trôi qua, đã đến lúc nó phải chịu thiên kiếp hóa hình trước khi chính thức trở thành người, thành người như chàng. Nghĩ đến đó, thân người nó run lên hạnh phúc, tiếp thêm can đảm để rời chàng đi tìm nơi hứng chịu đại kiếp.

“Tiêu Thương!”

Nghe tiếng gọi, thư sinh ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, sau một phút thất thần, chàng run giọng hỏi: “cô là ai? Sao lại biết tên tôi?”

Cô gái kiều mỹ trước mắt nhoẻn cười. Nụ cười khiến gương mặt cô bừng lên một thứ ánh sáng thuần khiết đến rung động lòng chàng.

“Mới có năm ngày không gặp, chàng quên con cáo nhỏ này rồi sao?”

“Tiểu hồ?” Tiêu Thương bước gấp ra ngoài, mắt nhìn chăm chú như cố tìm kiếm chút dấu vết của con cáo nhỏ trên bóng hình nàng.

“Thiếp đây, thiếp là Hà Hạ An, cũng là con cáo nhỏ được chàng cứu mạng, lén dênh theo chàng suốt mười năm qua đây.” Nói xong, nàng xoay mình, áo lụa chạm vào mặt chàng mát lạnh, chưa kịp đợi chàng định thần thì cô gái trước mắt đã biến mất, chỉ có một con cáo nhỏ với chiếc đuôi rực rỡ của mình đang cọt cọt vào chân chàng.

“Chàng đã tin chưa?” Nó mở miệng hỏi rồi lại xoay người biến thành một Hà Hạ An xinh đẹp, mỹ hoặc.

Thấy biểu tình ngờ ngác của Tiêu Thương, nàng xụ mặt: “Chàng vẫn chưa tin ư?”

“Tin. Ta tin rồi chỉ là bây giờ làm sao nàng đi theo ta được nữa?” Tiêu Thương giơ tay lên xoa xoa tóc nàng, hỏi.

“Sao lại không?” Nàng thẳng thốt.

“Vì nhà của ta chỉ có một cái giường thôi chứ sao.” Nói rồi, Tiêu Thương phá lên cười, nụ cười hiém hoi của chàng trong những tháng ngày phiêu bạt. Rồi chàng ôm nàng vào lòng, nói khe khẽ: “Ta cứ tưởng nàng có chuyện gì, năm hôm nay ngày nào ta cũng đi tìm nàng, lật từng chiếc bẫy, xem từng góc hốc, may quá nàng chỉ phải đi chịu lỗi kiếp thôi, không có việc gì.” Nói xong chàng lại cười, cái cười an tâm, dịu dàng.

Trừ chuyện không thể ngủ cùng chàng như trước thì hầu như giữa hai người không có gì thay đổi. Cảm giác vẫn quen thuộc như trước kia. Cũng phải thôi, nàng đã ở bên cạnh chàng mười năm cơ mà, một đời người có được bao nhiêu cái mười năm chứ?

Nhưng có lẽ, mệnh trời đã định sẵn cho nàng một số phận chẳng có gì dễ chịu. Cũng như trước khi, lúc còn sống dưới chân núi Mê Linh, nhìn người thân của nàng hóa thành cát bụi, thì giờ đây, sau một sáng thức giấc, Tiêu Thương cũng đã bỏ nàng lại một mình. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ, hai cái bánh bao vẫn còn hơi ấm được đặt ở đó kèm theo một bức thư. Chỉ vài dòng đơn giản, cảm ơn nàng đã ở bên cạnh suốt thời gian qua, nhưng lần này đi sẽ có nhiều nguy hiểm nên không thể dẫn nàng cùng theo, mong nàng ở lại bảo trọng lấy mình. Chỉ vài dòng thư đơn giản mà lại cướp mất tất cả hạnh phúc của nàng.

Nàng ở đó chờ chàng suốt một năm. Hoa vàng hết tàn rồi lại nở. Mà chàng vẫn không về! Nàng biết rồi, chàng không trêu đùa với nàng đâu, chàng đi thật rồi. Đi tìm người con gái chàng đã yêu từ rất lâu kia. Bất chấp mọi hiểm nguy. Bất chấp nàng ở đây, dần dần tuyệt vọng.

Nàng lại đi theo con đường của chàng lúc trước. Chàng kiếm người mình thương, nàng cũng kiếm người nàng thương. Trời đất mệnh mông thế, một người sẽ rất cô đơn. Những năm tháng này đối với nàng còn thê thiết hơn cả khoảng thời gian mấy trăm năm tu luyện trong tĩnh mịch. Bởi lúc đó, nàng không phải hết hy vọng rồi tuyệt vọng như thế này. Lần nào cũng ngỡ đã bắt kịp chàng, mà nàng níu về chỉ có hư không. Những giấc mơ lộn xộn mỗi đêm đều khiến nàng ứa lệ, có khi nàng mơ về mảnh rừng nhỏ dưới chân núi Mê

Linh, có khi là cảnh chàng thu con cáo nhỏ vào trong lồng ngực khi trời bất ngờ đổ tuyết, có khi là cảnh nàng nấu vài món ăn sau khi đã hóa hình, lúc thì chàng cau mày chê mặn nhạt, lúc lại nức nở khen ngon nhưng lần nào cũng ăn bằng hết.. Chỉ toàn là những ký ức tươi đẹp. Đến bây giờ nàng mới biết những điều tươi đẹp đã qua đi khi nhớ về lại càng thêm sầu thảm.

Khi nàng tìm được chàng, nàng như gục ngã vì tình cảnh trước mắt. Chàng nằm đó, trên ngực nhầy nhụa máu thịt, gương mặt anh tuấn đã dần chuyển sang màu tím, phía trên mơ hồ một tầng khí đen, càng lúc càng thêm dày đặc. Nàng hét gọi tên chàng, đau đớn, tuyệt vọng. Nàng trừng mắt nhìn tầng ma khí lúc này đã che mờ gương mặt quen thuộc của chàng.

“Tiêu Thương! Chàng đừng sợ. Nếu chàng dọa ma, thiếp nhất định sẽ thành quỷ ở bên chàng. Nhưng chàng tươi sáng như vậy, ấm áp như vậy, mong mỗi của chàng cũng chưa đạt được. Chàng còn phải sống, đi tìm cô gái tên là Nghi Nghi kia. Thiếp làm sao có thể để chàng dọa ma đây?”

“Tiêu Thương!” Nàng ôm đầu chàng áp vào ngực mình, nước mắt lăn ra ràn rụa, nóng bỏng. Sau đó, nàng cúi xuống run run hôn lên môi chàng, nước mắt lăn vào giữa hai khóm môi, mặn chát. Cùng lúc đó một đôi tay tàn nhẫn nhanh chóng đưa lên ngực, kiên quyết đâm sâu vào móc ra trái tim của yêu hồ nghìn năm, đôi tay của chính nàng. Khi nàng nhỏ máu từ trái tim đỏ thắm kia vào miệng chàng thì gương mặt chàng đã dần lấy lại sắc hồng, máu càng nhiều thì tầng khí đen càng mờ nhạt mà bóng hình nàng cũng dần dần tan biến. Nàng mỉm cười yếu ớt: “Tiêu Thương, kiếp này chàng cứ đi tìm Nghi Nghi của chàng đi, thiếp sẽ chờ chàng bên cầu Nại Hà, hẹn chàng kiếp sau. Không gặp lại chàng, quyết không siêu sinh.”

Khi Tiêu Thương tỉnh lại, bên người chỉ có xác một con cáo đỏ. Một con cáo đỏ không còn trái tim.

5. Chương 5

“Phụ thân. Mẫu thân. Hai nhi thật sự mệt quá!”

“Đã vạn năm rồi, con luôn bước từng bước trên con đường này, kiên định, cố chấp. Con chưa giây phút nào quên hình ảnh của cha mẹ trước lúc chết. Đau đớn của cha, tuyệt vọng của mẹ. Nhưng giờ đây, hình như con không còn đủ dũng khí để bước tiếp nữa.”

Đông Quân quỳ trước Bằng Phách động, dáng vẻ đau thương. Đây cũng chính là Long huyết nơi chôn thân của cha mẹ y, Bằng phách động nằm sâu trong lòng Bách Linh đảo, xung quanh được trồng đầy hoa mai. Loài hoa mà mẫu thân y rất ưa thích. Cũng chính y tự tay trồng từng gốc mai nơi đây, mỗi năm một gốc. Mới đó mà đã hơn hai vạn gốc rồi, cội già nhất cũng hơn hai vạn tuổi, đau thương của y, chắc cũng già cằn cỗi như nó.

“Phụ thân. Mẫu thân. Hai nhi bất hiếu, nhưng xin cho con dừng lại ở đây thôi. Thượng thần Phượng Minh đã vĩnh viễn biến mất cùng trận chiến với Ma giới năm xưa, chính tay con đã khiến nàng hồn phi yên diệt. Còn thượng thần Đông Hạo, từ sau trận chiến năm xưa, không ai biết hắn ở đâu, còn sống hay đã chết. Đến con trai của hắn cũng vô phương tìm ra hắn. Nhưng, Phượng Nghi, Phượng Nghi của con, nàng ấy cũng đã nhảy khỏi điện Diệt Linh rồi.” Nước mắt Đông Quân thấm ướt ngực áo, nơi có bông sen trắng thuần khiết được đánh đổi bằng linh hồn của Hạ An. Từ sau khi rời Minh giới, y về Bách Linh đảo, đi thẳng tới đây rồi cứ thế mà lặng lẽ quỳ trong Mai Lâm này cũng đã hơn hai tháng.

Trời đã bắt đầu chuyển ấm, mai trong vườn lác đác rụng từng cánh. Ngày đi đêm tới. Trăng thượng huyền tháng ba treo nghiêng nghiêng trên đỉnh trời buồn, ánh sáng bàng bạc rơi trên những cánh mai cũng bàng bạc, nhìn xa xa tựa như những bông tuyết đầu mùa, thuần khiết đẹp đẽ. Khi Đông Quân ra khỏi Bằng Phách động, mặt đất dưới chân đã trải một lớp hoa dày, y đạp trên thảm hoa mà đi, hải vương mai lạnh, xiêm y phơ phất.

“Nghi Nghi. Khi ta dùng chính máu của nàng để làm thuốc dẫn cho Đoạn Trần đan, ta cũng sớm dự đoán nàng vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ta. Nên ta đã chuẩn bị mọi thứ cho ngày nàng biết ra sự thật, chuẩn

bị cả tính mạng của ta, dùng để bồi táng theo tất cả yêu hận của nàng. Nhưng, tại sao? Nàng lại cứ thế mà nhảy khỏi điện Diệt Linh?”

“Nghĩ Nghĩ. Úc Dương sẽ không bao giờ tìm thấy cha của y đâu. Bởi, ngoài phụ thân ta, không một ai biết Úc Chính yêu thương thần Phượng Minh hơn cả tính mạng của mình. Ngày nàng rút khỏi điện Diệt Linh, rơi xuống U Minh không thì Úc Chính cũng đã nghịch thiên, mang theo Luân Hồi Vạn Không Bảo Kính đi tìm nàng rồi. Nghĩ Nghĩ. Ta biết làm gì bây giờ?”

“Nàng và Úc Dương là tất cả vốn liếng mà ta có, ngoài thù hận. Nhưng nàng và Úc Dương lại là hậu duệ cừu nhân của ta. Vậy, ta còn lại gì đây? Nàng yêu ta như thế, ngay cả Phượng linh chân huyết cũng không cần, ta lại dùng nó để dẫn độc vào tiên thể của mẫu thân nàng, đẩy người rơi xuống U Minh mờ mịt. Nàng cũng còn lại gì đây?”

“Nghĩ Nghĩ. Ta không có cách nào để tỵ hồn cho nàng. Thế nên, ta phải đem nàng trở lại sông Linh Thủy, vĩnh viễn bảo hộ bên cạnh nàng, chờ nàng một lần nữa tu thành tiên thể. Ta không biết đây có phải là cơ hội mà số phận một lần nữa trao cho ta, để ta được yêu nàng lại từ đầu? Không còn quá khứ, bất chấp tương lai. Nghĩ Nghĩ, thứ ta có nhiều nhất chính là thời gian, hãy để ta làm bạn bên cạnh nàng trong những tháng ngày cô tịch sắp tới.”

“Nghĩ Nghĩ, nàng thấy thế nào?”

“Đông Quân, Nghĩ Nghĩ cảm thấy không khỏe.” Một cô bé khoảng bảy, tám tuổi chống tay ngồi dậy trên giường, gương mặt xinh xắn nhưng lại chiếm tới ba phần nhợt nhạt, bốn phần xanh xao.

“Được rồi, nàng ngồi dựa vào đây một chút.” Nói rồi Đông Quân kéo nàng vào lòng, áp tay lên lưng, độ cho nàng trăm năm tiên lực. Gương mặt của nàng dần khá lên, đã có chút sắc hồng khiến nàng càng thêm xinh đẹp, anh khí toát ra bức người. Cũng phải thôi, nguyên thân của nàng vốn là thần phượng cô ngạo mà.

“Đông Quân, người là gì của Nghĩ Nghĩ?” Cô bé bỗng nhảy xuống giường, quay người nhìn thẳng vào mắt y, hỏi.

“Nghĩ Nghĩ nghĩ ta là gì?” Y mỉm cười.

“Là phụ thân.” Tiểu Phượng Nghi nghiêm trang, rồi tiếp: “Nhưng Nghĩ Nghĩ không hiểu, nếu người là phụ thân của Nghĩ Nghĩ, vậy tại sao tên ta không phải là Đông Nghi mà lại là Phượng Nghi, rồi mẫu thân của ta đâu? Nhưng nếu người không phải phụ thân của ta, tại sao mùa xuân hàng năm đều độ cho ta trăm năm tiên lực? Đã trăm năm rồi, từ khi ta có tiên thể, đã một trăm năm. Đông Quân, người rốt cuộc có bao nhiêu tiên lực để mà cho ta chứ?”

“Nghĩ Nghĩ đừng lo, ta sẽ sớm chữa khỏi bệnh cho Nghĩ Nghĩ. Mà dù ta không chữa được, thì Nghĩ Nghĩ vẫn sẽ khỏe mạnh cho đến chừng nào tiên lực của ta mất hết.”

“Người vẫn chưa trả lời, người là gì của Nghĩ Nghĩ?”

“Phụ quân.” Y nhẹ giọng trả lời, nghiêng nghiêng đầu nhìn đôi mắt đã mở lớn của tiểu Phượng Nghi. Thì ra lúc nhỏ, nàng trông như thế này, y vẫn thường ao ước được sớm quen nàng, cuối cùng y đã được thỏa nguyện, có thể chăm sóc và yêu thương nàng từ thuở nhỏ.

“Đông Quân xấu. Người lúc nào cũng thích trêu Nghĩ Nghĩ.” Nói rồi nàng nhảy khỏi bậc cửa, chạy ủa ra sân nắng bên ngoài. Bạch Linh đảo vẫn trầm mặc như xưa. Bóng của tiểu Phượng Nghi nhỏ nhắn ngồi trong vườn mai tĩnh lặng. Nguyên thân của nàng là thần phượng, tiên thể mới lại là Linh Liên được hình thành trên dòng Linh Thủy, một chí âm một chí dương khiến tiên thể của Phượng Nghi có được đã không mấy dễ dàng, mà sau đó thì thường xuyên suy nhược. Phượng Nghi chỉ biết một trăm năm nay Đông Quân độ tiên lực cho nàng thôi, nhưng nàng không biết để nàng thành hình thì từ bảy trăm năm trước, mỗi năm y đã phải dùng chân khí của mình để nuôi dưỡng Linh Liên. Nhưng y chưa từng hối hận, bất cứ lúc nào nhìn bóng nàng nhảy nhót dưới bóng mai kia, y cũng mỉm cười hạnh phúc. Nụ cười nhẹ nhàng như nắng mùa xuân. Có đôi khi Tiểu Nghi cũng sẽ ngoái đầu lại, nhìn y cười. Hai nụ cười chạm vào nhau, lan ra khắp mai lâm.

Từ ngày tiểu Phượng lần nữa tu thành tiên thể. Úc Dương chưa bao giờ ghé qua Bách Linh đảo. Đã nhiều lần, y đề nghị với Đông Quân để y và hắn thay nhau độ tiên khí cho Linh Liên, nhưng Đông Quân khư khư giữ bông sen ấy ở bên người chưa lúc nào rời. Bấy trăm năm. Là bấy trăm năm a? Y không dám tính xem Đông Quân đến chừng nào sẽ hóa thành cát bụi, vì vậy y không nỡ giẫm chân lên Bách Linh đảo nữa. Hãy để hai người đó bên nhau, sống những tháng ngày của họ. Ai sai, ai đúng, đối với y đã không còn quan trọng. Hai người họ giữ một vị trí rất quan trọng trong tim y. Cũng là nút thắt trong tim y. Nhưng giờ đây, ngày ngày thông qua Lăng Thế phiến, nhìn Đông Quân ở bên cạnh tiểu Phượng, an nhàn, thư thái, y đã không còn muốn nghĩ tới quá khứ, cũng như sau này. Hãy cứ để họ như thế thôi. Đã gần một ngàn năm nay, y đập nát tứ hải bát hoang tìm cách thay đổi thể chất của tiểu Phượng nhưng đến nửa cách cũng không có, chỉ có mỗi cách là hàng năm phải độ tiên lực như Đông Quân vẫn đang làm mà thôi.

Úc Dương khép Lăng Thế phiến lại, mà hai nụ cười bên gian nhà nhỏ trong mai lâm kia như vẫn còn trước mắt. Một cao lớn, một nhỏ bé, một ấm áp, một trong treo cứ vậy mà tan vào nhau, bất chấp tiên ma, khước từ thiên địa.

6. Chương 6

Đó sẽ mãi là những ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời Đông Quân. Qua rồi - những tháng năm cô đơn tịch mịch, những tháng năm chồng chất đau thương và thù hận. Tiểu Phượng Nghi dần lớn lên, đã phẳng phất mang những đường nét của một Phượng Nghi ngày đầu y gặp trên đỉnh Hoa Sơn. Khác chẳng thì gương mặt nàng có thêm mấy phần xanh xao. Dù vậy, nàng vẫn như trước, thích mặc lụa đỏ, gương mặt hơi tái dưới tầng tầng hồng y rực rỡ lại càng khiến dung nhan nàng thêm phần thanh khiết. Nhìn nàng, Đông Quân bỗng dưng thấy hối hận biết bao, y đã cướp mất những năm tháng bình yên của nàng, cướp mất mẫu thân của nàng, nguyên thân của nàng, ký ức của nàng, sự tươi vui của nàng... Phượng Nghi của bây giờ có phần lặng lẽ, dấu vẫn hay cười. Nhìn bóng khinh sa giữa rừng hoa mai trắng, y tự hỏi lòng có thật là mình đang trả nợ cho nàng?

Đông Quân biết, thứ y đang làm chỉ là sự giả tạo đến hoang đường. Chỉ một chút tiên lực của y mà có thể đổi lấy hết thấy yêu hận của nàng ư? Y khiến cho nàng lầm tưởng mình chỉ là một tiên tử bình thường, được y chăm sóc mà không hề hay biết rằng, vì y, nàng đã phải trả giá bằng tất cả những gì nàng có. Đông Quân cười buồn, hối hận ư? Úc Dương nói đúng, hối hận thì đã muộn, cho dù y là thượng thần cũng không thể đảo ngược càn khôn, vãn hồi thế cuộc. Phượng Nghi, giờ đây ta chỉ có thể tận lực bảo hộ nàng thật tốt, sống bình an bên cạnh nàng cho đến khi thân này táng cùng thiên địa. Ta chỉ không biết làm cách nào, để nàng có thể trở lại như xưa.

“Đông Quân!”

“Người đang làm gì đó? Nghi Nghi buồn.”

“Hử? Sao nàng lại buồn?” Y kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, lo lắng hỏi.

“Bách Linh đảo buồn quá!”

“Nghi Nghi muốn hạ phàm không? Ta đưa nàng xuống nhân gian chơi nhé?”

“Vậy mình xuống Nghinh Đăng trấn chơi được không?”

“Nàng nói Nghinh Đăng trấn?” Trong một thoáng, gương mặt của Đông Quân biến sắc, run giọng hỏi.

“Người không thích sao? Vậy thì thôi, chỉ là ta nghe Phong Diệp tiên tử nói cứ nghìn năm một lần, thì ở đây diễn ra hội hoa đăng đẹp lắm, ta muốn đi xem. Từ khi có linh thức tới bây giờ Nghi Nghi chưa khi nào rời khỏi Bách Linh đảo cả.”

“Được. Được chứ! Cho dù nàng muốn đi bất cứ đâu, ta cũng sẽ đưa nàng đi.” Đông Quân mỉm cười, đây có phải là một loại duyên phận không? Nghi Nghi, ta sẽ đưa nàng đi lại tất cả những nơi mà năm đó chúng ta đã từng qua nhé.

Lúc Đông Quân và Phượng Nghi xuống trần gian thì cũng đúng dịp mùa xuân lại dịu dàng buông xuống trên dải Hoa Sơn, cỏ cây dường như vẫn là cỏ cây năm ấy, y và nàng đi giữa núi rừng mà cảm giác như, chính tại nơi đây, ngay giữa chốn phàm trần này, mới thật là bỗng lai tiên cảnh. Chỉ có điều nàng đã không còn là Phượng Nghi năm đó cũng như y cũng chẳng phải là Đông Quân của ngày xưa. Y nắm tay nàng, rười rượi buồn cho quá vãng, tóc mai hai bên thái dương của y đã bạc trắng, vị thượng thần anh tuấn lại mang thêm mấy phần trầm mặc. Tựa như không bao giờ có thể cười thanh thản như trước nữa.

Nghi Nghi háo hức cười nhìn từng chấm sáng trên sông, kéo nhẹ tay áo y, đòi y kết đèn cho nàng, trong một khoảnh khắc ít ỏi, gương mặt y toát lên một thần sắc nhẹ nhõm hiếm có.

“Nghi Nghi! Nàng viết điều gì trên hoa đăng thế?” Lúc cả hai ngồi ở ven sông, y không kìm được mà buột miệng hỏi.

“Không có! Nghi Nghi không có mong ước gì.” Nàng nghiêng đầu nhìn y cười, nụ cười thanh thuần lấp lánh thứ ánh sáng dịu dàng của những ngọn đèn đang trôi đi, mang theo bao nhiêu sự cầu khẩn của con người hạ giới, có cả của y và nàng của năm xưa.

Chỉ tiếc, mộng đã thành không.

Xa xa, lẫn giữa dòng người huyền ảo, Úc Dương đứng bên đường, mình vẫn vận thanh y, tay vẫn phơ phất một cây quạt trắng. Y đứng đó, rệu rã cười. Chẳng còn tìm đâu thấy sự ngạo nghễ của năm xưa, lúc tiểu ngạo nhân gian đảo điên mộng tưởng. Ái biệt ly, oán tằng hội, người ta đau khổ vì yêu mà xa nhau, hận mà gần nhau. Nhưng hai con người đang ngồi bên nhau mà nhuốm màu bơ vơ kia, yêu nhau, gần nhau mà sao vẫn tang thương đến thế? Y cầm đèn hoa trên tay, viết câu nguyện ước thay cho người y yêu, dòng sông mang chiếc đèn của y đi mãi miết, trăng chiếu nghiêng nghiêng, như soi thấy tên của Phượng Nghi và Đông Quân thấp thoáng.

Đông Quân dẫn theo Phượng Nghi, đi lại những nơi đã từng đi qua. Lạc Nguyệt thôn với dòng sông trắng là nơi lần đầu tiên y nghe thấy giọng ca của Phượng Nghi, bài hát nàng học ở nhân gian: “Trăng như sông chảy qua xóm nhỏ, ngân lên một điệu hát buồn, trăng như hoa rơi trên xóm nhỏ, đơm lên một nụ xanh rờn...” Úc Dương nghe xong đã phá lên cười, chê bai nàng là một con phượng hoàng lại đi học mấy bài hát phàm tục của thường nhân. Lúc đó, cả ba đều còn trẻ, hành động nào cũng muốn làm cho đến kinh tâm động phách, xem những ngày tháng nghịch lệnh thiên đế mà hạ phàm rong chơi là những điều đầy kịch tính và thú vị. Giờ ngẫm lại, mọi chuyện chỉ tựa như một giấc chiêm bao.

Có lẽ vì ở thiên giới nhiều tịch mịch mà những nơi y và nàng đã từng đi qua, toàn là những nơi nhân sinh ấm áp, những thôn xóm nhỏ với nhiều tiếng cười. Là Lạc Nguyệt thôn, một thôn chài ven bờ Nguyệt giang. Là Vĩnh Phong thành, một trong những thành thị yên ấm, phồn hoa. Là trấn Yên Ba với những nóc nhà lúc nào cũng ấm mùi khói bếp, nơi đây cũng là nơi ba người bọn y nán lại lâu nhất. Úc Dương hay đùa đây không phải là Yên Ba mà là Tửu trấn. Ngày nào, ba người cũng uống từ lúc mặt trời mọc cho đến khi đêm xuống. Trầm Liên tửu của nơi đây nổi tiếng khắp trời nam đất bắc. Đối với ba người, thì loại phàm tửu này không thể nào sánh với những Linh hoa tiên tửu ở trên thiên giới, nhưng rượu ở đây lại ấm mùi nhân thế, mang theo thứ tình cảm và hương vị đặc biệt rất khó diễn tả. Cũng là thứ rượu cả ba cùng uống trong những ngày tháng thanh xuân, vị của thời tuổi trẻ mãi là dư vị khó quên nhất trong lòng mỗi người.

Y dẫn theo Phượng Nghi đi lại từng nơi, từng nơi. Nhưng không còn Úc Dương bên cạnh nói cười, những thôn trấn cũng đổi dời bao bận, nhiều nơi đã không còn như xưa. Trấn Yên Ba đã từ lâu không còn làm nghề nấu rượu. Dầu vậy, y vẫn nhìn ra một Phượng Nghi hồ hởi hơn rất nhiều so với những ngày sống ở Bích Linh đảo. Dung nhan lạnh lẽo thanh khiết cơ hồ mang thêm phần vui tươi. Nhìn nàng múa bên dòng Nguyệt giang, áo lụa bay dưới từng lớp lớp trăng vàng, y ngồi một bên, tay ôm một vò rượu vừa được ủ dưới tuyết hóp từng hóp lạnh, nương theo ánh mắt nàng mà cười hạnh phúc.

Phượng đông đang dần ửng sáng và tuyết vẫn bay giữa trời, hôm nay nàng mặc áo được dệt bằng tơ trắng tựa một đóa bạch mai đang xoay mình giữa trời không. Từng bông tuyết vương trên áo nàng được ánh ban mai hắt vào, càng thêm tinh thuần, đẹp đẽ. Cho dù sau này ra sao, thì nàng vẫn mãi là đóa tuyết mai thanh khiết duy nhất trong lòng y, cũng là thần phượng ngạo nghễ mà y vĩnh viễn yêu thương, không thể nào yên tâm, không thể nào buông bỏ.

7. Chương 7

Thôn Vân là một thôn nhỏ nằm heo hút dưới chân núi Đại, chỉ loanh quanh trong mấy chục nóc nhà. Trước kia, nơi đây cũng từng là một trấn nhỏ ấm no, trù phú với rất nhiều thôn xóm xung quanh. Nhưng rồi một ngày, có nhóm sơn tặc tới lập sào huyệt ở trong lòng núi. Nghe đồn, trại chủ là một con hổ yêu đã hóa hình, chuyên đi cướp bóc, bắt các cô nương xinh đẹp về làm áp trại phu nhân, điều kinh hoàng nhất là đến lúc nó chán chê sẽ móc tim người đó ra ăn rồi lại đi tìm một cô nương mới. Cũng bởi thế mà người dân xung quanh núi Đại, ai đi được đều đã đi cả, thôn trấn trở nên hoang vu quạnh quẽ. Chuyện sau đó, mỗi người kể lại một kiểu, có người nói rằng trong các cô gái mà hổ yêu bắt về, có một vị tiểu muội muội của một đạo sĩ cao tay, nên đã bị đạo sĩ ấy làm phép tiêu diệt. Cũng có kẻ lại bảo do một thư sinh mang theo kính chiếu yêu đi diệt trừ yêu hổ để cứu người bạn thanh mai trúc mã của mình. Cũng có kẻ lại nói yêu hổ đã lỡ yêu cô gái cuối cùng nó bắt được, rồi nó đã bị chính cô gái đó giết chết, thay dân trừ hại. Mỗi người một kiểu, mỗi kể một phách nhưng tất cả đều thống nhất về sự thảm liệt của năm xưa, về cái chết của yêu hổ, về cái chết của thư sinh, đạo sĩ, cô gái. Yêu hổ chết, nhưng cũng không ai còn sống. Rồi những u hồn oán niệm của biết bao cô gái đã bỏ mạng oan uổng nơi đây trở thành oán quỷ, đã tàn sát sạch những người dân chung quanh chưa kịp rời đi, khiến máu nhuộm đỏ cả chân núi Đại. Một vùng trời xanh mây trắng trở nên tang tóc, tanh tưởi.

Thôn Vân của bây giờ vẫn còn quạnh quẽ, tuy rằng thảm cảnh năm xưa đã bị thời gian gột rửa. Dưới chân núi Đại, giờ chỉ liêu xiêu vài sợi khói bếp, chiều chiều bay lên trên những nóc nhà chênh vênh.

Nhưng chiều nay, thôn Vân lại rất rộn ràng, hai bên đường vào xóm núi rực rỡ những đèn kết hoa giăng. Mấy chục con người bình dị đang náo nhiệt tổ chức hôn lễ cho một đôi trai gái vừa đến cư ngụ không lâu. Những người dân ở đây đa số đều ưa thích sự tĩnh lặng, họ chấp nhận đi hàng trăm dặm để trao đổi buôn bán với thôn trấn khác nhưng không muốn rời khỏi nơi này. Thôn Vân như khúc đồng dao cũ kỹ, xa vắng và dịu dàng. Họ cảm thấy thân thuộc với nó, như một người con thân thuộc với quê hương. Bởi thế, họ tìm đến nhau như tìm đến tri âm, tri kỷ, họ trân trọng từng mảnh đời lạc bước và dừng lại nơi đây. Sau những tiếng cười nhẹ nhàng, dường như mỗi người đều mang trong lòng một số phận đắng đót. Đôi trai gái mới tới đẹp tựa thiên tiên, nam anh tuấn, nữ thanh thuần, mắt ngọc mày ngài, phấn điêu ngọc trác. Nhưng bằng vào sự nhạy cảm họ thấy được nỗi niềm bơ vơ, hiu hắt trong sâu thẳm tâm hồn của đôi tình nhân tiên lữ ấy. Họ đã vun vén như đang vun vén từng mảnh vụn hạnh phúc của chính cuộc đời họ. Hôn lễ nhỏ trong xóm làng cũng nhỏ, vậy mà sự rạng rỡ lại ngời lên trên từng gương mặt, từng ánh mắt triu mến, nâng niu. Ai cũng ngỡ như đây là sự hoan hỷ trở lại của lòng người, của cỏ cây thôn Vân, của mây trời núi Đại.

Trước đó, lão trưởng thôn Trương Bạch – cũng là người già nhất trong thôn đã đưa tiền cho cháu mình, dẫn hẳn ra trấn lớn mua một đôi vải đỏ về để làm hỷ phục cho tân lang và tân nương. Lão Trương tuổi đã trạc lục tuần nhưng mày kiếm, mắt sáng, ông vốn là võ tướng của đương triều nhưng bị gian thần mưu hại, giết hết cả một nhà hơn trăm mạng người già trẻ, trên dưới. Vị võ tướng kiêu hùng chống kiếm đứng giữa biển máu của người thân lẫn kẻ thù, trên tay là đứa cháu trai mới được mười ngày tuổi. Nếu không có đứa nhỏ ấy, có lẽ ông đã đánh một trận cuối cùng cho tới chết để đi theo cha mẹ, vợ con. Cuối cùng, ông chọn cách đem theo ấu hài rời khỏi chốn bùn nhơ của quan trường, thoái ẩn nơi thâm sơn cùng cốc này, thoát ly vòng quyền hành, danh lợi. Hôm nay, ông cũng chính là chủ hôn, đôi mắt rưng rưng như được nhìn thấy lại cảnh đoàn viên hạnh phúc xưa kia, triu mến chúc cho đôi trẻ bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm, chỉ cầu bình yên sống bên nhau một đời.

Chỉ cầu bình yên sống bên nhau một đời.

Tân lang lẫn tân nương, cũng như những người dân xung quanh, họ neo lại với nhau bằng nỗi đau của số phận, bằng sự cầu mong tĩnh lặng trong tâm hồn. Nên họ thấu hiểu và xúc động vô cùng trước lời chúc ấm áp được cất lên bằng chất giọng vang vang, hào sảng đặc trưng của một võ tướng.

Đông Quân nhìn Phương Nghi, làn da hơi xanh trong bộ hỷ phục được may bằng vải gấm loại thô, nhưng đường kim lại rất sắc sảo. Từng bông hoa được di Triệu thêu lên cũng bằng chỉ đỏ, tỉ mỉ từng cánh một, lớp hoa này chồng lên lớp hoa kia, sắc hoa từ đậm sang nhạt, từ dày sang mỏng, khi nghiêng, khi đứng. Từng mũi kim tinh tế của di đã giấu hết đi sự thô ráp của chất vải rẻ tiền được mua từ những đồng tiền nghèo khó của Trương trưởng thôn. Vị võ tướng từng hô mưa gọi gió khi xưa chẳng cất lại được đồng nào cho riêng mình, rong ruổi chinh chiến vì giang sơn bao nhiêu năm trường chỉ đổi lại hai bàn tay trắng với

món nợ máu nhức nhối. Còn dì Triệu cũng là ca nương nức tiếng kinh thành mấy chục năm trước, xét cầm kỳ thi họa thì không một thiên kim tiểu thư nào có thể sánh được, mà cười ngựa bắn cung cũng có thể so ra với nam tử hán, đại trượng phu. Ca nương Triệu Bình không biết đã làm say lòng biết bao nhiêu tao nhân mặc khách, làm điều đứng biết bao công tử thiếu gia một thời giờ lại là người phụ nữ bình dị, hòa ái nơi đây. Không ai biết điều gì đã đưa vị ca nương ấy tới chỗ heo hút này, dì cũng chẳng kể cùng ai nổi truan chuyên trên bước đường lưu lạc, nhưng mọi người đều dám chắc đau thương của dì chẳng kém một ai nơi đây.

Đông Quân cười, nụ cười chàng lan ra hết cả gương mặt, ngồi lên trong ánh mắt. Chàng cứ cười mãi, nụ cười neo trên môi chàng, không chịu rời đi. Lúc chàng dẫn Phượng Nghi dừng lại thôn Vân, cũng là nơi cuối cùng giữa chốn phàm trần có liên quan tới chàng và tiểu Phượng, chàng đã sợ đến hoảng hốt. Chàng sợ sự đau thương của năm xưa, lúc Phượng Nghi dọa ma khiến ký ức của nàng quay lại, nhưng hình như nàng rất thích chốn này. Sau đó, nàng nói rằng muốn sống ở đây cùng chàng một đoạn thời gian. Mà chàng từng nói chàng là phu quân của Nghi Nghi, sao chưa bao giờ có hôn lễ nào? Đông Quân đã hứa rằng ngay khi đặt chân trở lại thiên giới, chàng sẽ làm cho nàng một hôn lễ chấn động cả tứ hải bát hoang. Nhưng Nghi Nghi lắc đầu, muốn cùng chàng kết thành phu thê luôn lúc này, làm một đôi vợ chồng phàm trần, vui niềm vui thế tục. Đông Quân liền gật đầu, giờ đây ngấm đi ngấm lại, vẫn cảm giác như chàng đang nằm mộng, chàng sợ tỉnh giấc, chàng sợ đây chỉ là một giấc phù hoa của nỗi niềm mong mỏi trong lòng chàng mà thôi. Nhưng Phượng Nghi đang ở đây, tay trong tay chàng, đôi tay mềm mại, nhỏ bé và ấm áp này làm sao có thể là mộng được.

Khi Phượng Nghi nghe những câu chuyện buồn của người dân thôn Vân, nàng thở dài, quay đầu sang nói thâm vào tai chàng rằng nàng muốn được làm phàm nhân, nàng ghen tị với hạnh phúc của họ. Khi ấy, chàng chưa hiểu ý nàng, nên đã hỏi lại, nàng chỉ cười buồn rồi lắc đầu. Nhưng lúc này đây, khi đang vãi trời đất chàng bỗng nhiên hiểu ra sự ghen tị của nàng. Những con người này, họ có đau khổ, bị thương, tuyệt vọng đến thế nào thì cũng chỉ phải sống như thế một kiếp này thôi, đến khi qua cầu Nại Hà, uống một chén canh của Mạnh Bà, vậy là trôi đi hết thấy. Có thâm cừ đại hận, có tử biệt sinh ly, có lòng tan dạ nát, cũng thôi, cũng hết, lại có thể bắt đầu sống một cuộc đời khác, yêu hận lại từ đầu. Nhưng thần tiên thì vẫn phải mang mãi nỗi đau đó, ký ức đó, sự bi thương đó vĩnh cửu cùng sinh mệnh.

Đó là một đêm dài triền miên. Tình yêu mấy vạn năm Đông Quân dành cho nàng, nỗi đau đớn và hận thù dai dẳng, cả sự tuyệt vọng khi biết nàng nhảy khỏi điện Diệt Linh, tất cả, tất cả đều khiến Đông Quân như muốn khảm nàng vào tận cùng tiên thể của mình, vào tận cùng trái tim nhiều vết thương của mình. Nhìn nàng mảnh mai run rẩy trong từng cơn hoan ái, gương mặt hơi xanh tái giờ đã ứng lên một mảnh màu hồng phấn mê đắm, Đông Quân không kìm được nỗi yêu thương. Hồng trần một thoáng hay thiên giới ngàn năm, giờ phút này đây, chẳng còn quan trọng nữa, Đông Quân ôm ghì lấy nàng, bao bọc cả phần run sợ của nàng, như muốn ôm trọn cả mấy vạn năm yêu hận mà biến thành hư không, mà biến thành giây phút đầy niềm phúc này.

Đêm nay trăng sáng quá, từng ánh trăng mỏng manh xuyên qua rèm cửa, đậu từng đóa vàng trên lớp hỷ phục đỏ tươi. Trên chiếc giường cưới được rải bằng rất nhiều cánh bạch lan, có hai người đang chìm trong nhau. Chàng trai hôn lên đôi mắt của cô gái, thấy được cả vị mặn của hạnh phúc. Chàng khẽ nở nụ cười, nụ cười của sự an tâm, viên mãn, của sự chua xót đã trôi đi, của sự chờ mong đã đạt được.

Nụ cười treo trên môi chàng, cũng như ngọn hồng đăng rực rỡ đang treo trước cửa phòng tân hôn, đều không thể ngờ rằng, cũng sẽ lịm tàn vào đêm, trước khi ánh bình minh kịp đến.

8. Chương 8: Kết Thúc

Khi Úc Dương vội vàng xuống tới, nguyên thần của Đông Quân đang chậm rãi phiêu tán. Chàng chỉ kịp gầm lên một tiếng thê thiết, quỳ xuống không ngừng truyền long khí để hộ tâm cho Đông Quân.

Khắp nơi đều là máu, máu đỏ thẫm ngọn hồng đăng, từng cánh bạch lan giờ đây đổ đến nhức mắt, giống như vô số đóa Bỉ Ngạn bên bờ Vong Xuyên. Úc Dương trừng mắt nhìn thân thể loang lổ của con Giao Long trước mặt, như vẫn không thể nào tin được hết thấy đây là sự thật. Lần cuối cùng khi y nhìn qua Lăng Thế Phiến, đó vẫn là một đêm xuân hoa mộng. Hai người quan trọng trong cuộc đời của y cuối cùng cũng có thể được bên nhau. Y còn ngỡ sự cầu khẩn của dòng sông Đẳng đã trở thành sự thật!

Từng giọt lệ chậm rãi lăn trên má Úc Dương, khi bao nhiêu long khí y truyền qua đều lặng lẽ tán loạn ra ngoài. Con Giao Long to lớn trước mắt đang thở những nhịp thở nặng nhọc nhưng bình thản cuối đời.

Ở một góc phòng là xác Thần Phượng đã lạnh từ lâu.

Úc Dương phát tay, thu xác Giao Long và Thần Phượng vào hai quả cầu nhỏ. Lúc này, bên trong hai quả cầu long lanh trong suốt kia, là hai xác Giao Long và Thần Phượng sạch sẽ đang nằm yên nghỉ. Chúng cuộn tròn người như đang ngủ, tựa như vẫn còn đang nằm trong bụng mẹ, chờ giây phút ra đời. Úc Dương đứng lên, nhìn căn phòng cuối giờ tanh nồng mùi máu. Y khẽ cười, hóa ra, thần tiên cũng chẳng khác gì phàm nhân, cũng hỉ nộ ái ố, cũng mưu mô toan tính, cũng có những hận thù dằng dặc khôn nguôi...

Úc Dương phát tay lần nữa. Mọi thứ đều lặng yên biến mất, cả những ngọn hồng đăng đang phơ phất ngoài cửa gió. Rồi y và quả cầu nhỏ trên tay cũng lặng yên biến mất theo.

Sáng hôm sau, cả thôn Vân ngơ ngẩn. Ai cũng ngỡ mình vừa trải qua một giấc mộng đẹp, rằng có một đôi tiên nhân tới chân núi Đại làm tình lữ nhân gian. Nếu không, thì sao có thể lý giải cho sự biến mất của mọi thứ được đây? Trong những câu chuyện họ kể cho con cháu sau này, thì đêm tân hôn hôm đó, cứ càng lúc càng lộng lẫy. Qua mỗi đời, câu chuyện lại càng trở nên không có thực, bởi mỗi người kể chuyện lại muốn thêm thắt vào đó những ước mơ chưa đạt được của mình...

Không một ai biết rằng, hạnh phúc ngắn ngủi trở thành truyền thuyết hoang đường kia, đã phải đánh đổi bằng sinh mạng của hai vị thượng thần.

Hơn ai hết trên đời, hơn cả Phượng Nghi, người hiểu Đông Quân nhất, chính là Úc Dương. Trong phút giây cuối đời, khi Đông Quân phản kháng bằng bản năng, từ chối tiếp nhận long khí của y, khiến nguyên thần càng tan biến nhanh hơn, Úc Dương đã rơi nước mắt chấp nhận vận mệnh. Phượng Nghi đi rồi, nàng đã lợi dụng đúng giây phút hai người hòa làm một kia, nàng rút mảnh long lân hộ tâm của Đông Quân từ cơ thể mình ra để giết chàng. Mặc dù nàng biết, nếu không có mảnh long lân kia trấn áp, cơ thể bán tiên lại đầy bất ổn như nàng sẽ càng chết nhanh hơn. Thì Úc Dương hiểu, Đông Quân cũng đã không còn thiết tha gì kiếp thượng thần phù phiếm và nhiều đau khổ này nữa rồi.

Là Đông Quân dùng tính mạng của mình để bồi táng theo yêu hận của nàng, hay chính nàng đã dùng hai kiếp sống để bồi táng theo yêu hận của y? Úc Dương không rõ, cũng không còn muốn biết rõ nữa. Bởi chẳng để làm gì, khi chỉ mình y ngồi đây, trên đế vị, lạnh lẽo nhìn suốt cõi hồng trần.

Úc Dương dùng Lăng Thế Phiến xem lại cảnh Phượng Nghi đâm Đông Quân, trên môi nàng là lệ đỏ, nhưng trong mắt Đông Quân lại chan chứa nhu tình và yêu thương. Đông Quân đã sớm biết tất cả, sớm biết nàng không mất đi trí nhớ, sớm biết nàng vừa đau đớn vừa hoài nghi lại đầy phần hận. Y vẫn nhu thuận theo mọi yêu cầu của nàng, chỉ để chờ mong nhanh chóng đến ngày này, ngày cả nàng và y có thể buông tay khỏi mọi tình thù mờ mịt.

Tất cả ân oán của kiếp trước, kiếp này... đều trả lại cho nhau. Khi chàng dùng chính phượng linh chân huyết của nàng để dẫn độc vào cơ thể mẫu thân nàng. Khi nàng dùng chính mảnh long lân hộ tâm chàng cho để đâm trả vào đúng trái tim chàng. Ngay lúc, cơ thể của chàng và nàng hòa vào nhau trong một đêm xuân hoa mộng.

Úc Dương cười chua chát. Gấp Lăng Thế Phiến lại. Y cũng yêu Phượng Nghi. Y cũng yêu vị tiểu muội muội thông minh, xinh đẹp, lúc nào cũng cười rạng rỡ đó. Thậm chí còn yêu trước Đông Quân bao nhiêu năm tháng. Nhưng y chỉ lách sang một bên, chậm rãi bước đi bên cạnh họ, không muốn lặp lại trận thảm chiến trời long đất lở của năm nào.

Lúc Thiên Ma tấn công, Đông Quân không cùng chàng sát cánh, lại dùng huyết phượng để tìm giết thượng thần Phượng Minh, khiến cha y mang theo Luân Hồi Vạn Không Bảo Kính trầm luân đi tìm. Khiến Úc Dương phải ngồi lên đế vị, kết thân với Nguyệt Yểm, lợi dụng sức mạnh gia tộc của nàng để cùng trấn áp thiên ma. Nguyệt Yểm biết rõ lòng Úc Dương, nhưng nàng vẫn chấp nhận, vẫn trầm mặc ở bên, hiệu triệu tộc nhân cho chàng. Xưa nay, chàng vẫn nghĩ chàng chấp nhận cho nàng hiến tế Tụ Hồn Cầm cứu em là đã trả lại phần nhân nghĩa đó, nhưng nếu như không phải vì cùng đánh đuổi Thiên Ma, thì Nguyệt Họa làm sao lại bị ma khí quán thể?

Thì ra, ân nghĩa, chính là thứ vĩnh viễn không bao giờ rạch rời, sông phẳng được. Như Đông Quân, và Phượng Nghi, như chàng và Nguyệt Yểm... Như bao đôi tình lứa khác trên thiên giới hay dưới phàm trần!

Úc Dương khẽ mỉm cười rồi buông tay. Hai quả cầu trong suốt rơi vào Luân Hồi. Điều cuối cùng Úc Dương làm được, cũng chỉ đến thế mà thôi. Để tự lại được chút tàn hồn của hai người, chàng đã phải đổi bằng mấy vạn năm tiên lực. Chỉ là không có cách nào để giữ lại tiên giới, chút tàn hồn đó sẽ bị linh khí nồng đậm nơi đây đánh cho tán loạn trước khi kịp tụ lại. Mặc dù không còn sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng chàng vẫn nguyện cho họ có được tình yêu vĩnh hằng dù sẽ trải bao luân hồi chuyển kiếp nơi phàm trần.

Úc Dương bước những bước nhẹ nhàng, phía rừng mai có một bóng người đang ngồi. Người con gái đó mặc lụa tím, gam màu thanh thoát nhưng đầy buồn bã, nàng ngồi ngơ ngẩn dưới rừng mai trắng càng khiến cảnh sắc nhuốm phần ưu thương. Úc Dương nhìn nàng, khẽ nhói lòng, cảm thấy bản thân nợ nàng quá nhiều. Nguyệt Yểm lớn lên cùng chàng, luôn suy nghĩ vì chàng, che giấu cho chàng những khi chàng trốn theo Đông Quân và Phượng Nghi đi trời nam đất bắc. Nguyệt Yểm vẫn luôn ở đó đợi chàng về, nói giúp chàng những khi bị Thiên Đế, cha chàng phát hiện. Ngay cả khi biết chàng cầu thân chỉ vì đế nghiệp, nàng vẫn gật đầu ưng thuận, không một lời trách cứ. Úc Dương càng nhìn nàng, càng cảm thấy thứ ân nghĩa này đã dây dưa thành một thứ tình cảm khó nói. Càng lúc càng xoắn xuýt trong tim chàng. Chàng hơi đỏ mặt, tựa như lần đầu biết yêu, rồi bước nhanh hơn về phía rừng mai, lúc này đang bung hương trong nắng sớm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-giac-hong-tran>